

Hız. Muhammed'in gelir kaynağı ve İslamiyetin yayılışı!

ARİF TEKİN

İslam'da "Seleb" diye bir ganimet çeşidi var. Savaş sırasında öldürülen düşman askeri üzerinde ya da yanında bulunan giysi, para, takı, değerli eşya ve madenlerle kullandığı silâhlar ve bindiği hayvana Seleb denir. Bir düşmanı öldüren Müslüman bunlara sahip olur. Yani bunlar genel ganimete tabi değildir. Kim öldürürse ona verilir. Hz. Muhammed tarafından bunun ilk uygulamasını Bedir harbinde görüyoruz. Muaz b. Afra ile Muaz b. Amr adındaki şahıslar Ebu Cehl'i öldürünce Hz. Muhammed Ebu Cehl üzerindeki eşyayı Muaz b. Amr'a verir. Bu örnek Buhari'de geçiyor.¹

Bunun Hz. Muhammed tarafından giderek yaygınlaştığını, sürekli hale getirildiğini görüyoruz. Huneyn savaşında (8/630) Müslümanlar bir ara zorda kalınca Hz. Muhammed: "Kim bir kafiri öldürürse onun şahsi eşyası, üzerinde bulunan ne varsa (silah, elbise, miğfer gibi) katleden Müslümana verilir. Yani genel ganimete dahil değildir" diyor. Bu primi, Müslümanların atağa geçmelerini sağlamak için onlara veriyordu. Bu hadisin şahitleri çok. Mesela Enes b. Malik, İbni Abbas, Seleme b. Ekva', Halit b. Velit, Ebu Katade gibi. Ayrıca neredeyse tüm hadis kaynaklarında bunun somut örnekleri vardır; birkaçını anlatalım..

Enes b. Malik anlatıyor: Huneyn savaşında Hz. Muhammed: "Kim bir kafiri öldürürse onun özel eşyası katile aittir, onun hakkıdır" dedi. Bu arada Ebu Talha yirmi(20) kişi öldürdü (bazı rivayetlere göre 21 kişi). "Hz. Muhammed tüm o şahısların özel eşyalarını Ebu Talha'ya verdi" diyor.²

Seleme b. Ekva' anlatıyor: Biz bir sefere çıkmıştık. Müşriklerin bir gözlemcisi (bunu casus olarak değerlendirmişler) Hz. Muhammed'in yanına gelip oturdu, sonra kalkıp gidince; Hz. Muhammed: "**Onu takip edin, yakalayıp öldürün**" dedi. Onun arkasına düştük, ben onu öldürdüm. Üzerinde ne varsa Hz. Muhammed bana verdi.³

Seleme Huneyn harbinde de birini öldürüp eşyasını almış. Olayı şöyle anlatıyor: Biz Havazin harbine gitmiştik. Ben birini öldürdüm. Hz. Muhammed, öldürdüğüm o şahıs üzerinde ne varsa bana verdi. Hatta devesini de bana verdi, diyor.⁴

Sahabi **Ebu Katade** anlatıyor: Huneyn savaşında bir Müşrik öldürdüm. Sonra biz bir araya geldik, Hz. Muhammed: "Kim bir Müşrik-kafir öldürürse eşyası o kişiye verilir" dedi. Sonuçta öldürdüğüm kişinin eşyasını bana verdi. Ben onun zırhını sattım, o para ile kendime Seleme oğulları diyarında bir bahçe satın aldım, diyor.⁵

Avf b. Malik Eşcai anlatıyor: Biz Mute harbine gitmiştik. Rumlardan biri (düşman askerini kastediyor) kırmızı bir at üzerine binmişti. Yanımdaki arkadaşım bir fırsatını bulup atın yanına vardı ve onun ayaklarını kesti. Böylece adam yere düştü ve arkadaşım onu öldürdü, eşyasını da aldı. Savaş sonrası Halit b. Velit o eşyayı adamdan aldı. Ben de Halit'e dedim ki, Hz. Muhammed'in: "Kim birini öldürürse onun şahsi eşyası katile verilir" sözünü duymadım mı dedim. Halit: "Bu hadisi biliyorum; ancak bu kadar eşyaya sahip olmasını fazla buluyorum" dedi. Sonra ben olayı Muhammed'e anlatınca kendisi Halit'e: "Adamın eşyasını geri ver" dedi. O sırada ben de Halit'e: "Gördün mü benim gibi çıktı" dedim. Bunu duyan Muhammed bana kızdı ve o eşyayı tekrar Halit'e verdi. Tabii ki Halit b. Velit önemli biriydi. Kendisi Mute harbinde bir taktik uygulayıp orduyu büyük felaketten kurtaran biri. Bu yüzden Hz. Muhammed koyduğu kuralı bu olayda Halit için uygulamıyor.⁶ Söz Halit'ten açılmışken icraatından konumuza uyan bir örnek buraya almak isterim.

Ebubekir'in halifeliği döneminde hicri 12'inci yılında Yemame'den sonra Ebubekir Halit b. Velid'i,

¹ Buhari, F. Humus 18/3141

² a-Ebu Davud, Cihad 136/2718

b-Elbani, İravü-l galil c. 5/51, no: 1221

³ Buhari, Cihad 173/3051

⁴ Müslim, Cihad 13/1754

⁵ Müslim, Cihad 13/1751. Buhari, alimüsatım 37/2100, F. Humus 18/3142, Megazi 54/ 4321-22, Ahkam 21/7170

⁶ Ebu Davud, Cihad 137/2719; Müslim, Cihad 13/1751

Sasaniler'e bağlı olan Irak'a gönderir. Halit ordusu Fırat kenarındaki **Ulleys** bölgesi sakinleri üzerine gider. Yemin eder ki bunların kanını o kadar akıtacağım ki, nehir gibi aksın. Ama öldüre öldüre nehir gibi akmıyor. Halit'in arkadaşları: "Yeryüzündeki tüm insanları öldürsen kanları ırmak gibi akmaz. Sen en iyisi önü kapatılan suyun engelini kaldır, akıtılan kanla karışıp aksın o zaman fetvan çıkar" diyorlar. Böyle bir formülle Halit'in fetvası yerini bulur. Bu olaydan sonra o nehre "**Nehrü-d-Dem**" adı verilir. Türkçesi **kan ırmağı** demek. Müslümanların bu tür yeminleri meşhurdur. Müslümanlar Orta Asya'ya baskın yapınca Emevi komutan Yezit b. Muhalleb yemin eder ki ben öylesine Türkleri katledeceğim ki, akan kanlarıyla değirmen dönsün. Türkler Müslüman olunca değirmeni dönderecek kadar kan akmaz tabii ki. Şöyle bir formül bulur. 12 bin seçme Türk'ü götürüp bir nehir kenarında kesiyorlar. Akan kanla karışık sudan değirmen dönderiyorlar ve böylece fetvası yerine gelmiş oluyor. İşte İslamiyet bu yöntemlerle yayıldı; ama bugün teknoloji devleri onlara geçit vermiyorlar.⁷

Huzeyme b. Sabit: "Ben de Mute harbine katılmıştım. Orada bir adamla karşılaştım ve onu öldürdüm. Üzerindeki miğferin içinde yakut cevheri vardı, onu aldım. Biz Mute harbinde hezimete uğrayınca dönüp Medine'ye geldik. O yakutu ben ele geçirdiğim için Muhammed bana verdi. Hz. Ömer'in halifeliği döneminde (bazı rivayetlere göre Hz. Osman döneminde) ben o cevheri 100 (yüz) dinara (altın para) sattım ve o para ile de Beni Hatme'de bir hurma bahçesini satın aldım" diyor. Sözde bu adam o kadar Muhammed hayranı ki, Muhammed onun şahitliğini iki kişinin şahitliği olarak kabul etmiş. Bunun da uzun bir hikâyesi var; ancak yeri değil, burada o konuya girmiyorum. Hatta Kur'an ayetleri toplanıp kitap haline getirilirken; herkesten iki şahit isteniyordu. Bu Huzeyme, Tevbe suresinin son iki ayetini komisyona sunuyor, bunlar da ayetler diye. Başka şahit göstermediği halde ifadesi yeterli bulunuyor. Nedeni de Hz. Muhammed'in kendisi hakkında söylediği söz: "Şahitliği iki kişi şahitliği gibidir" diye.⁸

Buraya kadar sunduğum örnekler, ganimetin ufak bir parçası olan Seleb'le ilgiliydi. Birkaç örnek de genel ganimetten verelim.

İbni Ömer anlatıyor. Muhammed bizi Necid bölgesine baskına gönderdi. Bu baskında ele geçirdiğimiz develerden her birimize 13 tane düştü diyor.. Bu örnek Buhari ve Müslim'den.⁹

⁷ Taberi tarihi hicri 12'nci yılı olayları c. 3/357. Arif Tekin, Sümerlerden İslama kutsal kitaplar ve dinler s. 20 uzunca olan önsözde. İbni Esir, el-Kamil hicri 12'inci yılı olayları Ülleys baskını bölümü.

⁸ Vakıdî, Megazi, c. 2/216. Salihi, Sübülü-l hüda c. 6/240, Mute harbi başlığı altında. İbni Asakir tarihi, c. 16/259. S. İbni-l Cevzi, Mir'atü-z-zeman c. 4/410

⁹ Buhari, F. Humus 15/3134, Megazi, 57/4338. Müslim, Cihad 12/1749

Ebu Hüreyre anlatıyor. Biz Hayber'i Yahudilerden aldığımızda ganimet olarak altın ve gümüş elde etmedik. Sığır, deve ve hurma bahçelerini ele geçirdik. Sonra biz Muhammed'le birlikte Kura vadisine gittik. Dibab oğullarının Muhammed'e hediye ettikleri Mid'am adındaki köle de bizimle beraberdi, Muhammed'e hizmet ediyordu. Bir ara Muhammed'in yolculuk eşyasını deveden indirirken kimden geldiği bilinmeyen bir ok bu köleye isabet etti (öldü). Bunun üzerine sahabiler: "Şehitlik buna mübarek olsun" dediler. Buna karşı Hz. Muhammed: "Hayır (şehitlik ona mübarek olsun diyemezsiniz)! Allah'a yemin ederim ki, onun Hayber'de ele geçirdiğimiz ganimetten henüz dağıtımını yapılmadan- aldığı elbise, kendi üzerinde tutuşup yanmaktadır (Cehennemliktir)" dedi.

Muhammed'in bu sözünü duyan biri, bir veya iki ayakkabı bağını getirip teslim etti: "Bunları henüz ganimet dağıtılmadan almıştım" dedi. Buna karşı Muhammed: "Senin aldığın, ateşten bir-iki ayakkabı bağıdır" dedi. Bu hadis Buhari'de birden fazla yerde geçiyor. Bu bir şey değil de köle olarak kullandığı bir gariban, ganimetten ya bir aba ya da gömlek almış; buna karşı Muhammed kalkıp onu Cehennemlik ilan ediyor. Sormak lazım: Bir köleye bunu diyen Hz. Muhammed ve on(10) hanımının günlük masrafları nereden sağlanıyordu? Hep baskınlarda elde edilen maldan geçiniyorlardı. Yani başkasının kazancından.¹⁰

Şimdi somut bir örnek vereyim. Hz. Muhammed Hicri 7'inci yılında Hayber'e baskın düzenleyip o toprakları Yahudilerden alınca; onlarla Hayber arazisi hakkında şu şekilde anlaşma yapar: Siz bu toprakları ekin, işletin. Mahsulün yarısı sizin yarısı bizim olsun. Adamlar mecburen bunu kabul edip kendi mallarında köle gibi çalışıp her yıl yarısını Hz. Muhammed'e teslim ederler. Muhammed her sene o Hayber mahsulünden her hanımına 100 veski (ölçü birimi) verir. Bunun 80 veski hurma, kalan 20 veski de arpa. Yani amiyane tabirle Yahudilerin o malından her bir hanımına yılda yaklaşık 10-12 ton hurma-arpa ayırır. Peki; kölenin aldığı bir elbiseye karşı az önceki sözü söyleyen (onu Cehennemlik ilan eden) Muhammed'in, gelirini Yahudilerden zorla aldığı maldan temin etmesi nasıl izah edilebilir! Hem de bu bilgi İslam'ın en sağlam iki kaynağı olan Buhari ile Müslim'de geçiyor.¹¹ Hadislere zaten gerek yok. Bir kere Hz. Muhammed, ailesi ve hatta akrabasının maaşı ganimetlerden sağlanır diye Kur'an'da ayet var. Enfal suresi 41'de: "Bilin ki, ganimet olarak aldığımız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'a, Peygamber'e, onun yakınlarına...aittir" diyor. Bunlar dışında Hz. Muhammed'in geliri yoktu.

Hz. Muhammed: "Ganimet, önceki peygamberlere helal değildi; bana ve ümmetime özel olarak helal ki-

¹⁰ Buhari, Megazi, 38/4234 ve Eyman 33/6707

¹¹ Buhari; Müzaraa, 8/2328. Müslim, Müsakat no: 1551. Ebu Davud, Harac 24/3008-9

lındı” diyor. Bu da meşhur bir hadistir ve hem Buhari hem de Müslim’de geçiyor. En çok Ebu Zer el-Gıfari ve Cabir b. Abdullah aktarmışlar.¹²

Genel görüş, Ebu Hüreyre’nin ilk defa hicri 7’inci yılında Hayber’de Hz. Muhammed’e yetişip Müslüman olduğu yönündedir. Hatta rivayetlere göre Hayber alındıktan sonra gelip Müslüman olmuş. Gelir gelmez Muhammed’e: “Bana da Hayber ganimetlerinden ver” diyor. O sırada Beni Sait b. As’tan bazıları itiraz ediyorlar (kendisi savaşa katılmamış, niye ona pay verilsin diye). Buna karşı Ebu Hüreyre: “Bana ganimet verilmesine karşı çıkan kişi, İbni Kavkal’ın katilidir” diyor, adama iftira ediyor. Buna karşı adam Ebu Hüreyre’ye: “Hele şu dağ kediciğine bak! Yemen’in Devs illerindeki Da’n Dağı’nın başından üzerimize yuvarlanıp gelmiş de, Müslüman birinin katlini bana yüklüyor, beni katil ilan ediyor” diyor.¹³

Ebu Hüreyre’den daha ilginç bir bilgi vereyim. Hz. Muhammed, Eban adındaki kişi komutasında bir grup sahabiye Necid bölgesine baskına gönderir. Hayber alındıktan sonra bunlar o baskından dönüp Hayber’e gelirler. Ebu Hüreyre Muhammed’e: “Bunlara ganimetten pay verme (çünkü baskın sırasında bunlar yoktu)” diyor. Buna karşı Eban şöyle diyor: “Ey Sidr ağacının başından yuvarlanıp gelen dağ kedisi! Sen Muhammed’e nasıl bunu diyorsun” Hz. Muhammed Eban’a kızıyor, otur diyor ve onlara Hayber’den pay vermiyor. Görüldüğü gibi ganimetler yüzünden kavgalar yaşanmış. Ebu Hüreyre ilk defa gelip Müslüman olmuş ve hemen dedikoduya başlamış. Hatta adam, Ebu Hüreyre’ye ganimet vermeyelim deyince; Ebu Hüreyre ona katilsin diyor.¹⁴ Mekke fethi ve sonrasında bölgede toplanan ganimetlerin (on binlerce deve ve diğer darvar-hayvanların) dağıtımında aynı tartışmalar daha ağır bir şekilde yaşanmıştır. Yani baskınların temel amacı ganimet ve cariye toplamak. Dolayısıyla İslamiyetin yayılmasında belirleyici olan bu çıkarlardır.¹⁵

Mekke fethi ve devamı olsun, Bedir harbi olsun Müslümanlar hep ganimetler konusunda tartışmışlar, hatta Muhammed’e: “Seni adalete davet ediyoruz, senin yaptığın dağıtımda hakkaniyet yoktur” gibi ağır sözler bile söylemişler. Bu konuda Buhari’nin Megazi 56’ıncı babına bakmak yeterli. Bir de uzun tefsirlerin Tevbe suresi 60’ıncı ayetin açıklamasına bakmakta fayda var. Bedir harbinde Muhammed: “Kim bir kafiri öldürürse onun eşyası katile verilir” deyince; gençler hücumla geçerler, ihtiyaçlar ise arkada kalmayı tercih ederler. Savaş bitip sıra ganimet paylaşımına gelince gençlerle ihtiyaçlar arasında mal yüzünden tartışmalar

yaşanır. Gençler: “Savaşı biz kazandık. Onun için ganimet sadece aramızda paylaşılmalı” diyorlar.¹⁶

Fedek baskını: Hz. Muhammed, hicri 6’ıncı yılı Şaban ayında Hz. Ali komutasında 100 (yüz) kişilik bir silahlı grubu, Yahudilerin yerleşim yeri olan Fedek üzerine gönderir. Gerekçe, belki bunlar Hayber Yahudilerine yardım ederler diye. Ali ve arkadaşları gündüzleri gizlenirler geceleri yol alırlar. Sonuçta oraya varırlar. Talan ettikleri develerin sayısı 500 (beş yüz), koyunların sayısı da 2000 (iki bin). Bunlardan Hz. Muhammed’e özel süt develerini ve 1/5’ini ayırırlar. Kalan deve ve koyunları da baskına katılanlar kendi aralarında paylaşırlar.¹⁷ Hz. Ali bundan daha beterini de yapmıştır. Kendisi bir topluluğu ateşe yakmak suretiyle öldürmüştür. Bu örnek ilk başta Buhari’de geçiyor.¹⁸

İbretlik birkaç örnekle devam edelim.

Hadira baskını hicri 8’inci yılı Şaban ayında gerçekleşir. Bunun hikâyesi şöyledir. **Abdullah b. Ebi-l Hadred el-Eslemi** anlatıyor. Bedir harbinde öldürülen Süraka b. Harise’in kızıyla evlendim. Onun mehir ücreti olarak 200 dirhem (gümüş para) üzerine anlaştık; ancak hazır param yoktu. Kız, benim için bir dünya güzeliydi, onu seviyordum. Mehir ücreti konusunda bana yardımcı olsun diye Hz. Muhammed’e gidip durumumu izah ettim. Kendisi bana: “Şu an sana yardımcı olamam; ancak Ebu Katade komutasında bir grup silahlıyı baskına göndermeyi planlıyorum. Sen de onlarla birlikte gitmek ister misin? Ola ki ele geçireceğiniz ganimetten senin de masrafların çıkar” dedi. Ben kabul ettim. Biz 16 kişilik bir grup, Ebu Katade (ö. 54/674) sorumluluğunda yola koyulduk. Hz. Muhammed hareket esnasında bize “Geceleyin yol alın, gündüzleri saklanın ve sonra saldırıya geçin” tavsiyesinde bulundu. Biz Gatafan/ Necid bölgesine gittik. Abdullah b. Ebi-l Hadred şöyle devam ediyor. Bir ara baktım iri biri çıplak kılıcıyla çıkmış sesleniyor: Ey Müslüman Cennete gel. Arkadaşınız (Muhammed) hilebazdır diyordu. Ben hemen onun peşine takıldım ve en son onu öldürdüm, kılıcına el koydum. Bu baskında 15 gün kaldık. Biz onların develerini, tüm hayvanlarını toplayıp Medine yoluna düştük. Ayrıca kadınlar da ele geçirdik. Biz baskına giderken Muhammed bize: **“Kadınları ve çocukları öldürmeyin”** dedi. O kadınların en güzelini grup sorumlusu Ebu Katade kendine aldı. Biz **200 (iki yüz) deve, 1000 (bin) koyun** ve çok sayıda eşya toplayıp Medine’ye getirdik. Beşte biri 1/5 Muhammed’e ayrıldıktan sonra (Kur’an’dan Enfal suresinin 41’inci ayetin gereği olarak) kalanı biz katılımcılar arasında dağıtıldı. 10 koyun bir deve değerinde kabul edildi..

Sonra Mahmiye b. Cez? ez- Zübeydi adındaki şahıs Hz. Muhammed’e gelip: “Hani bana söz vermiştin: Cariyeler gelirse sana birini vereceğim diye. Ele

¹² a-Buhari,Teyemmüm no: 335, Namaz bölümü 56/438,F. Humus, 3122

b-Müslim, Mesacid no: 521

c-Ahmet b. Hanbel, Müsned no: 21299 ve 21435. Burada birçok kaynaktan söz edilir.

¹³ Buhari,Cihad 28/2827, Megazi 38/4237, 4239

¹⁴ Buhari, Megazi, 38/4238. Ebu Davud, Cihad 140/2723

¹⁵ Buhari, F. Humus 15/3138

¹⁶ Ebu Davud, Cihad 145/2737

¹⁷ Salih, Sübülü-l Hüda, c. 6/154.

¹⁸ Buhari, Cihad 149/3017

geçen cariyelerden güzel birini, baskın sorumlusu Ebu Katade kendine almış” dedi. Bunun üzerine Hz. Muhammed Ebu Katade’yi çağırdı ve kızını ondan alıp Mahmiye’ye verdi diyor Abdullah b. Ebi-l Hadred.

Yukarıda Hz. Muhammed’in baskına gönderdiği gruba: “Kadın ve çocukları öldürmeyin” sözü geçti. Bununla ilgili bir not düşmem gerekir. Şöyle ki, ele geçen çocuklar devşirilip Müslüman oluyordu ve büyüklerinde baskından baskına gider ya öldürülür ya da öldürülürlerdi/ ya katil olurlardı ya da maktul. Kadınlar da Müslümanlar arasında dağıtılırdı. İhtiyaçları olduğunda mal gibi tüccarları satarlardı. Durum bu iken kadınları ve ufak çocukları öldürmek Müslümanların zararınandı. Bu yüzden onları öldürmeyin diyordu.¹⁹

Bir kadın Hz. Muhammed’in yanına gelip kocasının kendisiyle aşırı derecede cinsel ilişkide bulunduğunu söyler, onu şikayet eder. O sırada hazır bulunan kadının kocası: “**Zina mı edeyim! Adeta canım ister ne yapayım**” karşılığını verir. Hz. Muhammed: “Yok zina etme. Baskınlardan cariyeler gelirse gel sana birini vereyim” der. Sonra baskınlarda ele geçen cariyeler gelince adam Hz. Muhammed’e gidip: “Hani bana sözün vardı; gelen cariyelerden birini bana verir misin?” diye hatırlatır. Hz. Muhammed ona sarışın bir cariye verir.²⁰

İslamiyetin kabul edilmesinde şiddetin rolü de çok büyüktü. Buna da bir iki somut örnek vereyim. Hz. Muhammed Medine döneminin 5’inci yılı başında hicri 37’inci ayda Beni Nadir Yahudilerini Medine’den sürüp mallarına da el koyar. Bu olay esnasında bir ara yatsı vakti Hz. Ali kaybolur. Hz. Muhammed’den Ali’nin nereye gittiğini sorarlar. O da bırakın Ali’yi. O sizin hayrınıza çıkmıştır karşılığını verir. Fazla geçmeden elinde Yahudi Azvek adındaki kişinin kafasıyla gelir, kafayı Hz. Muhammed’e sunar ve şöyle der: Bu habisi (pisliği) öldürmek için pusu kurdum. Adam kahraman biriydi. Akşam olunca baktım elinde çıplak kılıç birkaç arkadaşıyla geliyor. Ben güçlü bir hamle yaparak onu öldürdüm. O arkadaşlar henüz kaleye girmeden birkaç kişi benimle gönder onların da işini bitirelim diyor. Hz. Muhammed, Ali ile birlikte on kişilik bir silahlı onlar üzerine gönderiyor. O insanlar henüz kalelerine girmeden onları yakalayıp kafalarını keserek Medine’ye getirip Muhammed’e teslim ediyorlar. O da “Bu kafaları Beni Hatme denilen yerdeki kuyulara atın” diyor.²¹

Kısa bir örnek daha vereyim. Hz. Muhammed, Süfyan b. Halit el-Hüzeli’nin bazı kişilerle birlikte kendisine karşı saldırıya geçme hazırlığı içinde olduğu düşümünü alınca; bu kişiyi ortadan kaldırmak için Abdullah b. Üneys’e görev verir. Tarih, hicretten 54

¹⁹ Vakıdı, el-Megazi, hicri 8’inci yılı olayları Hadira baskını bölümü c. 2/224-26. Tahkik Muhammed Abdülkadir Darü-l Küttübi-l ilimye, Beyrut/2013 . İbni Sad, Tabakat c. 2/123

²⁰ İbni Abdırabbih, İkdü-l Ferid c. 7/310

²¹ Vakıdı, Beni Nadir vak’ası başlığı altında c. 1/315. Makrizi, İmtau-l İsmâ’ c. 1/180. Muhammed Bakır Meclisi, Bihârü-l Envar c. 20/172, Şeyh Muhsin el-emin, A’yanü-ş-Şia c. 1/392

ÖYLE DİYOR

OGÜN HAKAN

Bugün yine yükün var hayat
Kuş olsan konacak dalın yok!

Sonbaharmış, öyle diyor ağaçlar
Dağılmayan bu kirli sis
Bu körebe şehir yalnızlığı öyle diyor...
Öyle diyor ölü bir kadın sokak ortasında
Saati kırık, paramparça zaman
Bir ömürlük kan dökülmüş sokağa
Kan, bir ömürden dökülmüş
Dönüp bak!
Adını sor!
Belki bir söz kalmıştır unuttuğu
Öyle diyor sonbahar
Kül öyle diyor ateşin içinde

Bugün yine yükün var hayat
Kuş olsan türkü tutmaz kanatların.

ay sonra Muharrem ayı. Yani, hicri beşinci yılı. Adam gider Süfyan b. Halit’in adamları arasına girer. Bunu fark eden Süfyan ondan sorar: Kimlerdensin? Falanca kabiledenim, sana katılmak için geldim. Muhammed diye biri ortaya çıkmış, insanları birbirlerine düşman kılıyor. O yüzden ben de karşıyım diyor. Böyle deyincede adam onu beraberinde götürüyor, izzet-ikramda bulunuyor. Gece yarısı ansızın saldırıya geçip Süfyan’ın kafasını kesiyor ve çıkıp kaçıyor. Nihayet kafayı getirip Muhammed’e teslim ediyor. Medine’ye vardığında Muhammed ona “Gözün aydın” diyor. O da senin gözün aydın diyor ve kafayı Muhammed’in önüne koyuyor. O arada nasıl gittiğini, ne yaptığını Muhammed’e anlatınca; Muhammed ona bir baston veriyor, böyle bir bastona dayananlar Cennette azlar diyor. O baston adamın yanında kalır. Vefat edersem benimle beraber kabrime bırakın diyor.²²

İslamiyetin nasıl yayıldığı ve Hz. Muhammed’le sahabilerin gelir kaynağı hakkında sunduğum bu bilgi yeterli. İşte bu yaşantıya “Asr-i Saadet” denir. Bir de farkındaysak sunduğum örneklerin çoğu Buhari ve Müslim’den (Kur’an’dan sonra İslam’ın en sağlam iki kaynağından)

Umarım anlatılanlardan bir şeyler anlaşılmuştur.

²² Vakıdı, Megazi, c.2/31, Taberi tarihi c. 3/156, Beyhaki, Delail-i Nübüvve c. 4/42 ▲